

4. Попов Н.И. Управление сетями: новые направления исследований / Н. И. Попов, О. А. Третьяк // Российский журнал менеджмента. - 2008. - Том 6, № 4. - С. 75–82.
5. Шерешева, М. Ю. Формы сетевого взаимодействия компаний. Курс лекций [Текст]: учеб. пособие / М. Ю. Шерешева ; Гос. ун-т — Высшая школа экономики. — М. : Изд. дом Гос. ун-та — Высшей школы экономики, 2010. — 339 с.

Kolodaznaya I.V.

PhD in Economics, Assistant professor,

Donetsk National University of Economics and Trade name after Mykhailo Tugan-Baranovsky

THE FORMATION OF ECONOMIC STRATEGY OF INNOVATIVE DEVELOPMENT OF ENTERPRISES

Колодяжна І.В.

к.е.н., доцент

*Донецький національний університет економіки і торгівлі ім. М. Туган-Барановського
(м. Кривий Ріг), Україна*

ФОРМУВАННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ СТРАТЕГІЇ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ

It specifies the essence of the strategy economic innovative development with consideration of generalization existing theoretical approaches and concepts of innovative activity development, defines its basic characteristics.

Keywords: *innovation, innovative development, strategy of innovative development, innovative model of strategic directions.*

У статті уточнено сутність стратегії інноваційного розвитку економіки з урахуванням узагальнення існуючих теоретичних підходів та концепцій розвитку інноваційної діяльності, окреслено основні її характеристики та запропоновано підходи до класифікації стратегій інноваційного розвитку.

Ключові слова: *інновація, інноваційний розвиток, стратегія інноваційного розвитку, інноваційна модель, стратегічні напрями.*

Стрімкий розвиток науково - технічного прогресу, що відбувається на світовому ринку, має свій особливий вплив на сутність усіх економічних процесів на підприємстві [1,с.94]. Перехід української економіки до ринкових умов функціонування супроводжується зростаючим науково - технічним і технологічним відставанням від індустріально розвинених країн, але вітчизняний народногосподарський комплекс має для розвитку достатній науковий і технічний потенціал. Один із основних недоліків у розвитку інноваційної сфери підприємств України полягає у відсутності ефективної методики управління зазначеними процесами, що відповідала б національним особливостям та забезпечувала ефективний розвиток інноваційного потенціалу підприємства [2,с.230].

Проблеми економічного зростання, підвищення конкурентоспроможності в умовах інформаційно-технологічної революції можуть бути вирішені за допомогою ефективних стратегій інноваційного розвитку. Саме послідовна інноваційна стратегія зумовила високу якість життя, національну безпеку, охорону довкілля та високий технічний рівень розвинених країн світу. Отже, мова йде про неперервний, детально спланований стратегічний інноваційний розвиток, який формує методи та засоби управління інноваціями та дозволить підпорядкувати впровадження інновацій загальним цілям підприємства [3,с.3]. Перехід підприємств до нових умов господарювання, функціонування у ринковому середовищі вимагає застосування сучасних інструментів управління виробничими процесами. Важлива роль у формуванні напрямків розвитку підприємств належить стратегічному плануванню. Розробка інноваційної стратегії підприємства дозволить своєчасно реагувати на зміни економічних зовнішніх умов, знаходити місце підприємства у нестабільному ринковому середовищі.

Інноваційна стратегія, як один із функціональних напрямків стратегічного планування спрямована на підвищення технічного рівня виробництва, застосування найновіших засобів виробництва та на покращення якості продукції [4, с.82]. Формуючи стратегію, необхідно враховувати можливість впливу різноманітних факторів, що сприяють інноваційному

розвитку виробництва. До них належать: орієнтація науково-технічних заходів на ринкові потреби; наявність у підприємства науково-технічного потенціалу; створення ефективної системи відбору та оцінки проектів; ефективне управління проектами та контроль. Відповідно до можливостей окремого підприємства, галузевих особливостей, рівня конкурентної боротьби підприємство може обрати ту чи іншу інноваційну стратегію.

Вибір інноваційної стратегії - складне завдання і його вирішення залежить від ряду причин, серед яких не останнє місце належить рівню науково-технічного розвитку країни, можливості користуватись світовими інформаційними каналами, ринковій конкуренції [5,с.114].

Формування стратегії інноваційного розвитку підприємства відбувається поетапно. Для її обґрунтування доцільно застосовувати методику, яка базується на взаємозв'язку базової, конкурентної та функціональних стратегій і залежить від політики підприємства, спрямованої на інноваційний розвиток (рис.1).

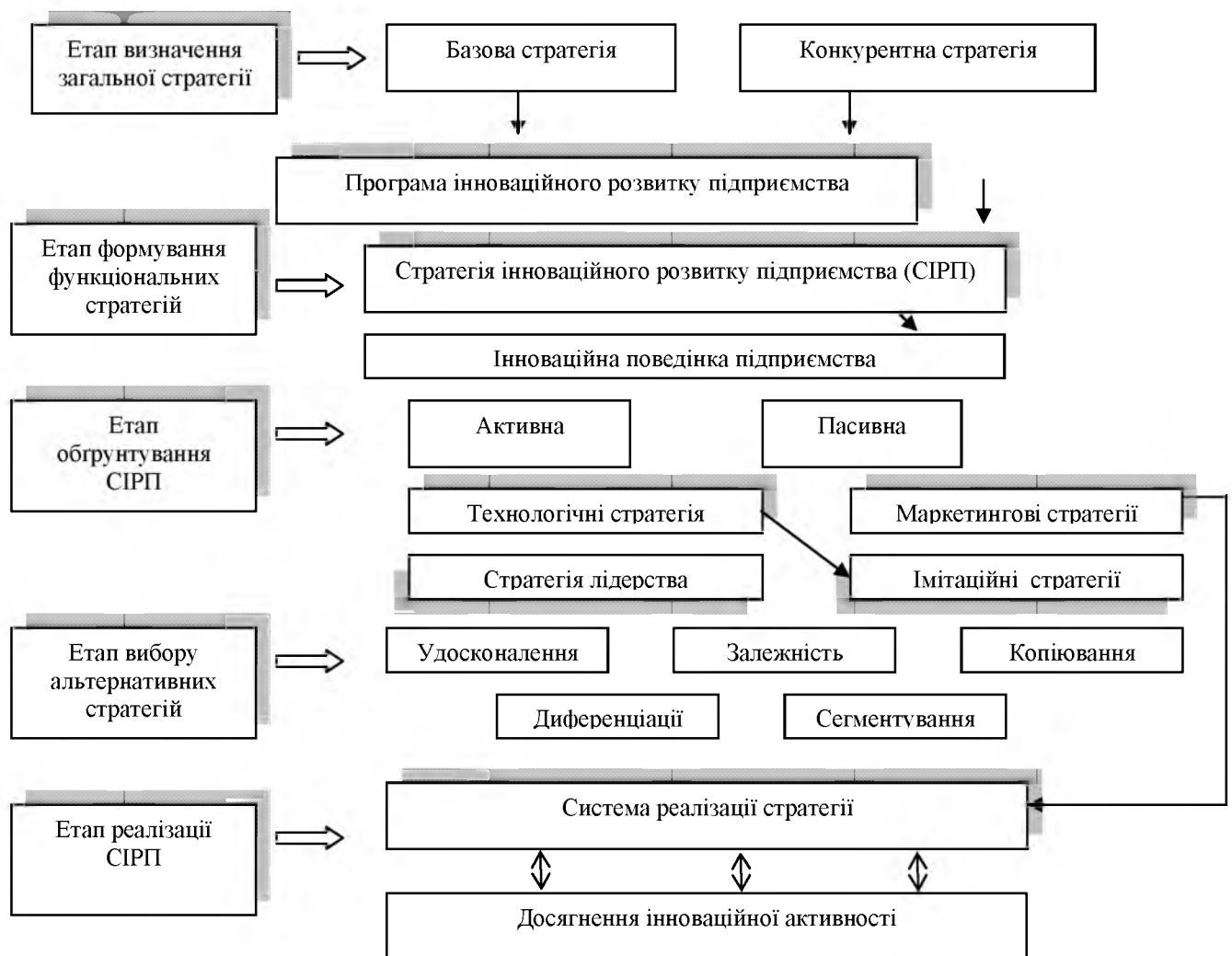

Рис. 1. Декомпозиція формування стратегії інноваційного розвитку підприємства

Найбільшої уваги заслуговує технологічна стратегія, яка може розглядатися як програма розвитку матеріально - технічної бази підприємства, що полягає в обґрунтуванні управлінських рішень стосовно вибору технологій, які відповідають сучасним стандартам; обладнання, що дозволяє реалізовувати новітні технології виробництва; методів залучення різного роду ресурсів, необхідних для ефективної організації виробництва з урахуванням впливу конкурентного середовища та тенденцій глобального світового ринку.

Враховуючи, що реалізація технологічної стратегії полягає у забезпеченні очікуваних прогнозованих умов функціонування підприємства у сучасному ринковому середовищі, слід

акцентувати увагу на постійному проведенні технологічних інновацій і використанні нових технологічних ідей, що означає активну інноваційну поведінку підприємства. У цьому разі можна виділити два типи стратегії: лідерства та імітації. Різниця полягає у первинності використання технологічної ідеї: якщо ідея нова, обирається стратегія інноваційного лідерства, якщо вже відома на ринку – імітаційна стратегія.

У будь-якому випадку важливо в процесі моніторингу діяльності підприємства розпізнати та ідентифікувати стратегічні альтернативи. Якщо обрано імітаційні стратегії, то залежно від політики підприємства альтернативною може бути стратегія слідування за лідером, копіювання, залежності чи удосконалення технологічної ідеї.

Слід зазначити, що реалізація стратегій інноваційного розвитку пов'язана зі значним ризиком для підприємства, найчастіше спровокованим недостатнім досвідом щодо впровадження інновацій. До того ж вплив невизначеності зовнішнього середовища спричиняє проблеми щодо відсутності гарантій можливості впровадження технологічної ідеї в кінцевий продукт, невизначеності його комерційної реалізації, що викликає необхідність детального прорахунку всіх можливостей інноваційного розвитку [5, с.124].

Завершальним етапом у процесі розробки стратегій інноваційного розвитку є оцінка інноваційного потенціалу підприємства, яка проводиться з метою визначення достатності фінансово-економічних ресурсів для забезпечення не тільки стратегічної інноваційної, але і поточної виробничої діяльності [3, с.8].

Інноваційний потенціал будь-якого підприємства залежить від специфіки і масштабів його діяльності, а ступінь використання потенціалу визначає інноваційні можливості і сприйнятливість підприємства до нововведень. Величину інноваційного потенціалу підприємства можна визначити за такою формулою:

$$IP = \sum_{i=1}^n k_i R_i \quad (1),$$

де IP - інноваційний потенціал підприємства;

n - число складових інноваційного потенціалу підприємства;

R_i - складова інноваційного потенціалу підприємства;

k_i - ваговий коефіцієнт i -ої складової інноваційного потенціалу, який визначається

експертним шляхом (при цьому $\sum_{i=1}^n k_i = 1$).

Як показує практика, із загальної кількості розроблюваних інноваційних проектів на підприємствах не всі досягають кінцевої мети зважаючи на низку причин, серед яких, наприклад, недостатній рівень виробничого потенціалу або помилка на початковому етапі розробки проекту. Відповідно, необхідно розраховувати коефіцієнт використання інноваційного потенціалу:

$$K_i = \frac{IP_r}{IP_{\max}} \quad (2),$$

де IP_r - реальний рівень інноваційного потенціалу підприємства;

IP_{\max} - максимально можливий рівень інноваційного потенціалу.

Коефіцієнт використання інноваційного потенціалу в ідеалі повинен прагнути до 1. Оцінюючи інноваційний потенціал свого підприємства, керівник визначає свої можливості ведення інноваційної діяльності, тобто відповідає для себе на питання, чи «під силу» підприємству впровадження нових або поліпшуючих технологій. Від стану інноваційного потенціалу залежить остаточний вибір тієї чи іншої стратегії інноваційного розвитку.

Таким чином, правильно обрана стратегія є найважливішим результатом і в той же час ефективним механізмом стратегічного управління, оскільки вона мобілізує використання науково-технічного, виробничо-технологічного, фінансово-економічного, соціального та організаційного потенціалу підприємства в певних напрямках, який направлений на досягнення успіху.

Література:

1. Гринько Т.В. Основи управління адаптивним інноваційним розвитком підприємства / Т.В. Гринько // Проблеми економіки. – Издательский Центр Научного Просвещения. - 2011. – Выпуск. № 3. – с. 94-97
2. Єфремов О.С. Взаємозв'язок основних елементів стратегії інноваційного розвитку підприємства/ О.С. Єфремов// Маркетинг і менеджмент інновацій. – 2012. – № 1. – С. 228–233.
3. Корнух О.В. Стратегічне управління інноваційним розвитком підприємства /О.В. Корнух // Ефективна економіка. – 2013. – № 12. – с.3 – 10.
4. Орлова В.М. Стратегія інноваційного розвитку підприємства/ В.М. Орлова //Економічний нобелівський вісник. 2015. - № 1 (8).- с.79 – 84.
5. Рогоза М.Є. Стратегічний інноваційний розвиток підприємств// Стратегічний інноваційний розвиток підприємств: моделі та механізми: колективна монографія / М.Є.Рогоза, К.Ю. Вергал. – Полтава: Видавництво РВВ ПУЕТ, - 2011. – 136 с.

Kucherenko A.V.,

postgraduate student,

Gulaeva N.M.

Phd, professor of Economy and finance of an enterprise Department,
State Higher Educational Establishment «Kyiv national university of trade and economics»

THE SECURATIZATION AS INNOVATIONAL TECHNOLOGY OF CAPITAL MANAGMENT AND FINANCING

Кучеренко А.В.

аспірант другого року навчання

Гуляєва Н.М.

кандидат економічних наук, професор кафедри економіки та фінансів підприємства
ДВНЗ «Київський національний торговельно-економічний університет»

СЕК'ЮРИТИЗАЦІЯ ЯК ІННОВАЦІЙНА ТЕХНОЛОГІЯ ФІНАНСУВАННЯ ТА УПРАВЛІННЯ КАПІТАЛОМ

In academic theses it is considered and singled out the conceptual apparatus of securitization as the financial technology, it is detailed types and forms as well, given the purpose and benefits of technology for issuers and investors, it is dedicated international experience of securitization corporate usage and described the prospects for widespread implementation of securitization in Ukraine.

Key words: corporate securitization, risk management, financial technology, financial assets pool.

У наукових тезах розглянуто та виокремлено понятійний апарат фінансової технології сек'юритизації, наведена класифікація за типами та формами, приведені мета та переваги застосування технології емітентами та інвесторами, виділений зарубіжний досвід використання корпоративної сек'юритизації та описані перспективи широкого застосування сек'юритизації в Україні.

Ключові слова: корпоративна сек'юритизація, ризик менеджмент, фінансова технологія, фінансові активи, пул.

Слабкі сигнали відновлення економічного зростання в Україні на сучасному етапі однозначно загострюють проблему стимулювання банківського кредитування реального сектора економіки. Однак, на заваді розвитку цих процесів стоять слабка внутрішня ресурсна база українських банків, їх обмежений доступ до міжнародних ринків капіталу та криза ліквідності, що може припинити операційну діяльність у сфері кредитування бізнесу та населення. Вирішуючи завдання відновлення стабільності банківської системи та грошового ринку, активізації кредитування реального сектора економіки Урядом і Національним банком України, вживають заходів щодо стимулювання процесів залучення приватних інвестицій та їх фінансування. Осучаснення методів їх здійснення базується на